

Ζανέτα Κουτσάκη

A serene winter night scene in a park. The ground is covered in a thick layer of snow, and snowflakes are falling from the sky. In the foreground, a wooden bench is partially covered in snow. To the left, a large tree is heavily laden with snow, its branches drooping. In the background, other trees are visible, some illuminated by warm, glowing lights, creating a soft, atmospheric glow. The overall mood is quiet and peaceful.

Εγώ ο χειμώνας

Εγώ ο χειμώνας

Περπατώ Στον δρόμο αδιαφορώντας για το πλήθος των οχημάτων που κορνάρουν. Αυτοκίνητα και μηχανές, κάνουν ελιγμούς προσπαθώντας να αποφύγουν την σύγκρουση με το κορμί μου. Τούτο το κορμί που τρέμει, τούτο το κορμί που πονά. Ο πόνος του πηγάζει από κάπου βαθιά, εκεί στην ψυχή...

Το παγκάκι στην άκρη του δρόμου, θαρρεί κάνεις πως με καλεί να πλησιάσω, να το ακουμπήσω, να του πω τι είναι αυτό που με πλήγωσε τόσο. Αγγίζω την ξύλινη, φθαρμένη του επιφάνεια και συνειδητοποιώ πως είναι πολλοί εκείνοι που το έχουν ταλαιπωρήσει. Το φως του φεγγαριού απλώνετε αμυδρό, όμως μπορώ να αντικρίσω τις χαρακιές πάνω στο ξεθωριασμένο του κάθισμα. Οι χαρακιές στο άλλοτε γυαλιστερό του λούστρο είναι έντονες. Ονόματα, ημερομηνίες, σύμβολα και τυχαίες γραμμές το διακοσμούν απ' άκρη σ' άκρη.

Κάθομαι και ακουμπώ την πλάτη μου στο παγωμένο ξύλο. Τα χέρια μου τεντωμένα μπροστά αγκαλιάζουν τα γόνατά μου. Και κάπως έτσι, αρχίζουν οι σκέψεις να ξεπηδούν από το κεφάλι μου ψάχνοντας για λύτρωση. Κουνώ το σώμα μου μπρος – πίσω προσπαθώντας να συγκεντρωθώ, προσπαθώντας να θυμηθώ πως ξεκίνησαν όλα.

Ήταν τέλη Αυγούστου. Εκείνο θα ήταν το τελευταίο μας μπάνιο στην θάλασσα για την χρόνια εκείνη, μιας και από την επόμενη μέρα δεν θα βρισκόμασταν πια

σε διακοπές. Έτσι, αποφασίσαμε να το εκμεταλλευτούμε στο έπακρο. Παιχνίδια στην αμμουδιά, κάστρα φτιαγμένα από άμμο και θαλασσινό νερό, είχαμε γίνει για λίγο ξανά παιδιά. Η αδελφή μου ακούραστη, έπαιζε με τις ρακέτες για ώρα, καθώς εγώ και κάποιοι όλοι από την παρέα ετοιμάζαμε τα ξύλα για την φωτιά. Σε λίγο θα νύχτωνε και αφού είχαμε βάλει σκοπό να μην φύγουμε από εκεί πριν από τα καράματα, δεν είχαμε παρά να προετοιμαστούμε κατάλληλα για την βραδιά που προβλεπόταν συναρπαστική. Τι πιο όμορφο και διασκεδαστικό άλλωστε από μια παρέα καθισμένη γύρω από την φωτιά, να γρατζουνούν κιθάρες και να σιγοτραγουδούν!

Η αδελφή μου πλησίασε λαχανιασμένη και άρχισε να με τραβά από το χέρι.

-Έλα πάμε, σε λίγο θα νυχτώσει και εσύ δεν μπαίνεις βράδυ στο νερό. Τώρα όμως δεν έχεις δικαιολογία.

-Δεν βλέπεις πως έχω δουλειά? Αργότερα.

Της απάντησα χωρίς να σταματήσω ότι έκανα εκείνη την στιγμή.

-Αργότερα? Μα εσύ αδερφούλα δεν έχεις μπει πότε βράδυ στη θάλασσα. Τι άλλαξε?

-Τίποτα δεν άλλαξε, σήμερα είναι τα γενέθλια σου, οπότε λέω να κάνω την "υπέρβαση"!

Εκείνη, ευχαριστημένη από την απάντηση που είχε πάρει, έτρεξε προς το νερό πανηγυρίζοντας. Μπορεί

την μέρα εκείνη να έκλεινε τα δεκαοκτώ της χρόνια, όμως παρέμενε παιδί, στην πραγματικότητα δεν πίστευα πως αυτό θα άλλαζε πότε. Σε αντίθεση με μένα που βιάστηκα να πιάσω την ζωή από τα μαλλιά και να την κατακτήσω, εκείνη απολάμβανε πλήρως την παιδική αθωότητα που διέθετε. Χαρούμενο άτομο και ευπρόσδεκτο στις δικές μου παρές.

Τις σκέψεις μου έκοψε το παγωμένο, υγρό της αγκάλιασμα.

-Σ' ευχαριστώ που δέχτηκες να περάσουμε μαζί τα γενέθλιά μου.

Βγήκα βίαια από την αγκαλιά της, μην μπορώντας να αντέξω ούτε για μια στιγμή παραπάνω το παγωμένο της άγγιγμα.

-Αν με ακουμπήσεις ξανά έτσι βρεγμένη, θα με κάνεις να το μετανιώσω!

Η βραδιά κυλούσε με τους ήχους της κιθάρας να μας συντροφεύουν. Η άπνοια έκανε την φλόγα μπροστά μας να φαντάζει γαλήνια, μαγευτική. Άδεια μπουκάλια από μπύρες καρφωνόταν στην άμμο για να αντικατασταθούν με αλλά, παγωμένα, γεμάτα. Το αλκοόλ στις φλέβες μας πολύ, πιο πολύ και από τον φόβο μου την στιγμή που εκείνη σηκώθηκε, σήκωσε ψηλά το μπουκάλια και είπε

-Αδειάστε ότι έχει απομείνει, είναι ώρα για το βραδινό μας μπάνιο!

Όλοι με κοίταξαν με μια ερώτηση να ζωγραφίζεται στο βλέμμα τους. «Λοιπόν; Θα κρατήσεις την υπόσχεση σου;» Ποτέ δεν της χάλασα χατίρι, ποτέ δεν αθέτησα υπόσχεση που της είχα δώσει, οπότε δεν είχα άλλη επιλογή από το να υποχωρήσω.

Από εκεί και πέρα, όλα υπάρχουν στο μυαλό μου θολά. Ίσως να έφταιγε το αλκοόλ, ίσως και η άρνηση του εγκεφάλου μου να θυμηθεί λεπτομερές, γιατί εκείνες είναι που πονούν περισσότερο. Θα μπορούσα να το είχα αποφύγει, να το είχα αποτρέψει. Το ξέρω καλά, όπως το ξέρουν και όλοι οι γύρω μου. Το βλέπω στα μάτια τους. Λόγια για τις ευθύνες που βαραίνουν δεν άκουσα ποτά από κανέναν, βλέμματα καταδικαστικά όμως εισέπραξα πολλά. Η ταμπέλα της ανεύθυνης μεγάλης ξαδέρφης θα κρέμεται για πάντα από τον λαιμό μου, καθιστώντας αδύνατων να σηκώσω ξανά το ανάστημά μου. Και ας μην ακούστηκε ποτέ και από κανέναν κάτι τέτοιο, ας μην ειπώθηκε ποτέ. Εγώ το αυτό εισπράττω αυτό νιώθω και του επιτρέπω αδιαμαρτύρητα να με σιγματίζει. Το αξίζω.

Τα συρταράκια της μνήμης μου, έχουν τώρα πια ανοίξει και από κει μέσα ξεχύνονταν σκονισμένες αναμνήσεις και συναισθήματα. Άλλωστε, ποτέ δεν θα μπορούσα να ξεχάσω τον πανικό που με κατέβαλε καθώς συνειδητοποίησα την απουσία της από δίπλα μου. Ο ήχος από τις φωνές των φίλων, που επαναλάμβαναν ξανά και ξανά το όνομά της χωρίς να

παίρνουν καμία απάντηση, θα αντηχεί για πάντα στα αυτιά μου. Οι κραυγές της μάνας μου σαν ανέσυραν το άψυχο κορμί της μικρής της κόρης, θα σκίζουν την καρδιά μου όσα χρόνια κι αν ζήσω. Τα μπερδεμένα μαλλιά της αδελφής μου, γεμάτα από φύκια και άμμο, θα γίνονται κάθε μέρα θηλιά και θα πνίγουν.

Σήμερα θα γινόταν δεκαεννέα. Σήμερα θα ήταν μια καλοκαιρινή, χαρούμενη και εορταστική μέρα. Όμως όχι... Είναι μέρα πένθους. Είναι μια χειμωνιάτικη, θλιβερή μέρα πένθους. Το μάγουλό μου υγραίνεται όμως αυτά δεν είναι δάκρυα, είναι στάλες βροχής. Κλαίει ο ουρανός στην ανάμνηση μιας χαρούμενης ύπαρξης με τέλος τραγικό. Εκεί, καθισμένη στο παγκάκι που με φιλοξενεί, αφήνω το νερό της καλοκαιρινής μπόρας να ξεπλύνει τον πόνο, τις τύψεις. Μουσκεύει τα μαλλιά μου, το δέρμα μου και εξαγνίζει κάθε κύτταρό μου.

Μισώ τα γενέθλια πλέων, μισώ την θάλασσα, μισώ το καλοκαίρι. Γιατί στην ψυχή μου υπάρχει μονάχα παγωνιά, μονάχα χειμώνας. Εκείνος με καταλαβαίνει, εκείνος ξεσπάει όπως κι εγώ. Αέρας, βροχή, ψύχος. Δέντρα γυμνά, σχεδόν νεκρά, που χτυπιούνται αλύπητα από τον άνεμο και το χαλάζι, όπως χτυπιέται και η ψυχή μου ένα χρόνο τώρα.

Το σώμα μου γέρνει και οι ώμοι μου ακουμπούν στο βρεγμένο ξύλο. Το παγκάκι με υποδέχεται στην αγκαλιά του τριζοντας. Μπορεί η βροχή να έχει

σταματήσει , όμως σταγόνες ποτίζουν ακόμη την επιφάνειά του, αυτή την φορά δεν είναι τίποτα παραπάνω από δάκρυα.

Κλείνω τα μάτια και το όνειρο έρχεται σαν εικόνα του κινηματογράφου. Εκείνη να βρίσκεται στην αμμουδιά ξαπλωμένη, να βγάζει τα σκούρα γυαλιά της και να με κοιτάζει κατάματα.

-Βγες από τον Χειμώνα που ζεις αδερφούλα, άνοιξε τα μάτια σου και δεξ. Άφησε τον ήλιο να ζεστάνει ξανά την καρδιά σου, πριν γίνει και η ίδια πάγος και θρυμματιστεί. Κάνε το για μένα,.. άνοιξε τα μάτια και δεξ... βγες από τον Χειμώνα που ζεις...

Ανοίγω τα μάτια μου και ο ήλιος με τυφλώνει. Κάποιοι περαστικοί με κοιτούν περίεργα, με λυπούνται. Εκνευρίζομαι με την λύπηση που αντικρίζω στο βλέμμα τους και νιώθω για ακόμη μια φορά την οργή μου να φουντώνει. Σαν καταιγίδα. Σαν θύελλα.

Ανακάθομαι και παίρνω αγκαλιά ξανά τα γόνατά μου. Ξέρω πως για πάντα θα υπάρχει χειμώνας μέσα στην ψυχή μου, όμως κάτι έχει αλλάξει τούτη την στιγμή. Μια ηλιαχτίδα τρυπά το σκοτάδι που βρίσκεται μέσα μου και καταφέρνει να ζεστάνει έστω και για λίγο την καρδιά μου "πριν γίνει και η ίδια πάγος... και θρυμματιστεί." Όσο αναπάντεχα ξεκίνησε η μπόρα στη μέση του καλοκαιριού, τόσο απρόσμενα

βγήκε και ο ήλιος μέσα στην δική μου χειμωνιά.
Αμυδρός και δειλός μεν, άλλα υπαρκτός.

Μπορεί εγώ να απέτυχα να την προστατεύσω,
εκείνη όμως φροντίζει για μένα από όπου και αν
βρίσκεται. Εκείνη είναι η φωνή της λογικής μου, εγώ
είμαι παράνοια. Εκείνη είναι η χαρά, εγώ η θλίψη.
Εκείνη είναι το καλοκαίρι, εγώ ο χειμώνας...

